

povinnost je za pachtýře nebo náměstka u živnostenského úřadu ohlásiti, jednak plyne pro dobu trvání pachtovní smlouvy pro žalovaného povinnost, žalobce v jejich pachtovním právu nerušiti. Tuto posléze uvedenou povinnost porušil žalovaný, když v červenci 1925 Václava Ř-a jako svého náměstka u živnostenského úřadu, jak nesporno, odhlásil a znovu přihlásiti se zdráhá. Tvrditi, že pachtovní smlouva zanikla, nelze. Výpovědi, kterou žalovaný dal žalobcům z najatých místností, pachtovní smlouva nebyla zrušena. K platnosti výpovědi bylo zapotřebí podle §§ 1 a 7 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. o ochraně nájemníků svolení soudu, této náležitosti žalovaný však ani netvrdil. Žalovaný podle toho, máje smlouvu dodržeti, jest povinen některého ze žalobců, pokud se týče, když se toho žalobci domáhají, již dříve přihlášeného Václava Ř-a, znovu za náměstka v živnosti k schválení přihlásiti. Okolnost, že živnostenský úřad rozhodne podle svého uvážení, zda-li Václava Ř-a za náměstka schválí či nikoli, není důvodem, by žalovaný mohl ono přihlášení odpirati. Domáhati se dodržení smlouvy a tedy opětného prohlášení Václava Ř-a za náměstka živnosti není oprávněn toliko Václav Ř., nýbrž i jeho manželka jako spolupachtěčka.

Čís. 5812.

Právo (vydatele) vyplniti blankosměnku, přechází s blankosměnkou na její nabyvatele.

(Rozh. ze dne 4. března 1926, Rv I 251/26.)

Procesní soud první stolice vyhověl námitkám žalovaného proti směnečnému platebnímu příkazu a směnečný platební příkaz zrušil. Odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Oprávněna jest výtká, že odvolací soud nesprávně posoudil věc po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Nižší soudy zjistily, že směnečnou sumu 4000 Kč zapůjčila žalovaným zemřelá manželka žalobcova Marie S-ová; že žalovaní prostřednictvím Josefy S-ové odevzdali směnečný blanket, opatřený jejich akcepty, Marii S-ové a ji zmocnili k vyplnění směnky; že Marie S-ová v době svého úmrtí měla směnečný blanket ve svém držení; — a že nevyplněná směnka byla právoplatně pojata do pozůstalostního inventáře. Marie S-ová nepoužila práva, vyplniti směnku a opatřiti ji podpisem svým jako vydatelky. Ale toto právo nezaniklo jejím úmrtím, jak první soud se domníval, neboť není právo ryze osobní, lpící na osobě oprávněného, nýbrž jest to samostatné a neodvolatelné, zděditelné a převoditelné právo majetkové, záležející v oprávnění, vyplněním mezer směnečného blanketu dohotoviti platnou směnku a uplatniti práva z blankopodpisu (sr. Grünhut Wechselrecht I/446). Toto právo mohlo tedy beze všeho přejíti na třetího nabyvatele podepsaného směnečného blanketu jakožto nositele dotyčného práva, zejména i na žalobce. Ovšem musilo se nabytí státi způsobem řádným a platným, — buďto posloupností universální (dědictvím) nebo posloupností singulární (smlouvou). První způsob nabytí nepřichází tu

v úvahu, neboť — nehledíc k tomu, že žalobce jest jen z polovice dědicem po Marii S-ové, jest nesporno, že nevyplněná směnka, ač původně byla pojata do pozůstalostního inventáře, později z něho byla vyloučena a pozůstalost ohledně ní nebyla projednána. Odvolací soud má za to, že se převod onoho práva na žalobce stal posloupností singulární, totiž dohodou ze dne 4. května 1925 mezi účastníky pozůstalosti Marie S-ové. V dalším dovodil dovolací soud, že tato dohoda jest bezúčinnou.

Čís. 5813.

Sudiště podle §u 87, druhý odstavec, j. n.

Před toto sudiště náleží i spor proti majitelce závodu, týkající se námezdního poměru zaměstnance tohoto závodu.

(Rozh. ze dne 4. března 1926, R II 32/26.)

Nezl. Miroslavu M-ovi byla povolena proti Aloisu H-ovi, obchodvedoucímu a prodavači u Františka H-a v jeho filiálním závodě v Olomouci (hlavní závod a bydliště Františka H-a bylo v Prostějově) exekuce k vydobí výživného zabavením a přikázáním dvou třetin platu, příslušejícího Aloisu H-ovi proti Františku H-ovi. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se nezl. M. na žalovaném Františku H-ovi zaplacení 2133 Kč z toho důvodu, že žalovaný ve smyslu usnesení o povolení exekuce částky ty měl Aloisu H-ovi, který jest u žalovaného zaměstnán jako obchodvedoucí a příručí s měsíčním platem 800 Kč, s platu strhovati a že tak neučinil. Žaloba podána byla na okresním soudě v Olomouci, jehož místní příslušnost odůvodňoval žalobce ustanovením §u 87, prvý odstavec j. n., protože prý se jedná o provozovnu žalovaného v Olomouci, kde jest zaměstnán Alois H. a vymáhá se pohledávka na platě, kterou má tento jako obchodvedoucí a prodavač v této provozovně v Olomouci. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti a žalobu odmítl. D ů v o d y: Nesporným je, že žalovaný bydlí v Prostějově, kde má svůj obecný soud, a že má obuvnický závod jak v Prostějově, tak i v Olomouci. Okolnost, že Alois H. jest u žalovaného v obchodě v Olomouci zaměstnán, jest popřena. Soudce této okolnosti nezjišťoval, maje za to, že, i kdyby byla pravdivou, podmínek §u 87 j. n. by tu nebylo, poněvadž ze žalobcova tvrzení o povaze zažalovaného nároku vychází, že projednávaný spor není sporem, vztahujícím se na činnost s obchodem provozovny v Olomouci spojenou, jak toho vyžaduje ustanovení §u 87 j. n. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Žalobce uplatňuje v tomto případě jako zástavní věřitel (§§ 308 a 310 ex. ř.) nárok Aloise H-a na plat. Řídí se proto i příslušnost ohledně tohoto nároku právní povahou zabaveného nároku, nejedná-li se o ryze osobní sudiště žalovaných (srovnej: Glaser-Unger: nová řada 2722). V tomto případě je příslušnost procesního soudu první stolice opodstatněna, neboť dle tvrzení strany žalující má žalovaný v Olomouci podobný závod, jenž přímo a bezprostředně uzavírá obchody. Žalobce tvrdí dále, že Alois H. je jako obchodní pomocník v témže závodě zaměstnán, a že jeho plat je právoplatně za-